

C Pasen 3
1 mei 2022
M. Assumpta

Eerste lezing (Hand. 5, 27b-32. 40b-41)

Uit de Handelingen van de apostelen

Nadat Jezus gestorven was gingen zijn leerlingen overal rond om vol vuur over hem te vertellen. De Hogepriester riep hen bij zich en zei: "Hebben we jullie niet te strengste verboden dat te doen? We stellen immers vast dat, door jullie schuld, de mensen van Jeruzalem vol zijn van zijn ketterse leer. Bovendien stellen jullie ons aansprakelijk voor zijn dood." In naam van de hele groep nam Petrus het woord. Hij zei: 'De leer van Jezus is geen ketterse leer, integendeel. Jullie hebben hem vermoord, door hem aan een kruis te hangen. Maar de God van onze vaders heeft hem weer tot leven gewekt. Hij heeft hem aan zijn rechterhand doen plaatsnemen, om voor ons allen een voorbeeld te zijn, en ons tot inkeer te brengen. Wie moeten wij nu gehoorzamen: God of jullie? Wij kunnen getuigen dat God zijn geest geeft aan al wie Jezus volgt, en zich tot hem bekeert.'

Maar de Hogepriester bleef bij zijn eis, hij liet hen met stokslagen straffen en verbood hen nog over Jezus te spreken. Daarna liet hij hen weer vrij.

Ze gingen van hem weg, trots dat ze voor Jezus mochten lijden, en zo van hem getuigen.

Tweede lezing (Op. 5,11-14)

Uit het boek der Openbaring

Ik, Johannes, zag in een visioen een troon in de hemel staan, met iemand erop, die een boekrol in de hand hield, en daarrond vier dieren en andere tronen met leiders van het volk Gods. En er stond ook een lam, dat de boekrol kreeg om in te kijken. En ik hoorde de stemmen van een enorme massa engelen, die hen omringden: tienduizend maal tienduizenden, duizend maal duizenden. En ze riepen luid: 'Dit is het lam dat geslacht werd. Hij is het waard alle macht en rijkdom, alle wijsheid en kracht, alle eer en heerlijkheid te ontvangen.' En ik hoorde dat alle schepselen in de hemel en op de aarde, onder de aarde en in de zee, daarbij aansloten en riepen: 'Aan hem die op de troon zit, en aan het lam moet dank en eer worden gebracht. Hen komt alle lof en macht toe, tot het einde van de tijden.' En de vier dieren zeiden 'Amen'; en de leiders wierpen zich in aanbidding neer.

Evangelie (Joh., 21, 1-19)

Uit het heilig evangelie van onze heer Jezus Christus volgens Johannes

Jezus was gestorven. Een deel van zijn leerlingen was teruggekeerd naar het meer van Tiberias.

Het waren Simon, de keikop - Petrus noemden ze hem, en Thomas, hem noemden ze 'Didymus, de tweeling', omdat hij altijd twijfelde, en Natanael uit Kana, bekend omdat ze daar eens op een bruiloft waren geweest, en Johannes en Jacobus, twee broers, en nog een paar anderen. Ze zaten daar, aan de rand van het water. Plots zei Simon: "Ik ga vissen." "We gaan mee" zegden ook de anderen. Maar waren ze de stiel nu verleerd, of was de duivel ermee gemoeid. Maar ze vingen niets. De hele lange nacht: niets.

En toen de zon begon op te komen, en zij terug naar de oever voeren, stond daar iemand naar hen te kijken. Hij riep: "Hebben jullie voor mij wat vis om te eten?" "Nee," riepen ze terug "we hebben nog niet het kleinste visje gevangen." "Probeer het nog eens, riep de man terug, maar gooi het net eens aan de andere kant uit." Ze deden het, en warempel, ze vingen vis, zoveel, dat ze moeite hadden om het net omhoog te trekken. Daarop zegde Johannes tot Simon: "dat moet Jezus zijn."

Toen Simon Petrus dat hoorde trok hij zijn kleed omhoog en sprong in het water. De andere leerlingen bleven in de boot, want ze waren niet meer ver van de oever, en ze sleepten al die

vissen mee. Op het land zagen ze Jezus aan een houtskoolvuur waarop vis aan het roosteren was. Er lag ook brood naast. Jezus vroeg: 'breng ook enkele van de vissen, die jullie zojuist gevangen hebben.' Simon Petrus sleepte het net op het droge. Er zaten honderddrieënvijftig grote vissen in, en toch scheurde het net niet. 'Kom nu en eet,' zei Jezus. Geen één durfde hem vragen: 'ben jij het wel?' Maar toen Jezus het brood nam, en het hen uitdeelde, samen met de vis, toen waren ze zeker. Dit was de derde keer dat ze Jezus zagen sedert zijn verrijzenis.

Homilie

B en Z,

Wanneer een beroepsopleiding naar zijn einde loopt, zegt de leraar meestal tot de student: 'doe jij het nu eens zelf, en ik zal mij eens laten doen.'

Gaat het over een opleiding in de horeca, dan gaat de leraar aan tafel zitten en laat zich bedienen.

Gaat het over een zorgopleiding dan zet hij zich op de therapiestoel en laat zich behandelen. Gaat het over een onderwijsopleiding: de leraar gaat in de klas zitten, en de student mag les geven.

Daarmee wil de leraar zeggen: 'ik heb jullie geleerd en getoond hoe het moet, straks moeten jullie het kunnen zonder mij. Toon eens dat je het kunt, dat je het begrepen hebt.'

Zo moet Jezus ook gedaan hebben tussen Pasen en Hemelvaart: nog even bij zijn leerlingen toetsen of ze vast hadden wat nu van hen verwacht werd. Dat lijkt in ieder geval de betekenis van het verhaal uit het evangelie van deze zondag.

Het gebeurde aan het meer van Tiberias, in Galilea dus.

Daar waar ze Jezus aan het werk hadden gezien.

Het is daar dat ze gezien hadden hoe hij bezorgd was voor de mensen wanneer ze honger hadden, en ervoor zorgde dat ze te eten kregen, terwijl hij aanvankelijk maar beschikte over vijf broodjes en twee visjes, die een jongetje wilde delen.

Het is daar dat ze gezien hadden hoe hij te doen had met mensen, die over hun toeren waren, en door demonen bezeten, en hoe hij hen weer tot rust bracht.

Het is daar dat ze gezien hadden hoe hij mensen, die alle zin in het leven verloren hadden en zich dood waanden, weer in het leven deed geloven.

Het is daar dat ze gezien hadden hoe hij tot mensen, die te lijden hadden onder de letter van de wet, bevrijdende woorden sprak.

En nu wilde hij zien of ze het begrepen hadden.

Hij draaide even de rollen om. Hij ging niet in de boot om de stormen te bedwingen, of om van daaruit de massa toe te spreken. Neen, hij bleef aan de wal staan, te wachten tot de leerlingen bij hem kwamen. Hij bood niets aan, mag vroeg: 'hebben jullie wat te eten voor mij?'

Ze hadden eerst niet door dat het Jezus was, daar aan de waterkant.

Maar toen hij dat eten, vis en brood, met hen deelde, dan drong het tot hen door: 'hij is het, en hij maakt ons duidelijk wat nu van ons verwacht wordt: dat wij naar de mensen toe gaan, en hen doorgeven, wat hij ons heeft geleerd en voorgeleefd.'

En ze hadden het begrepen.

We kunnen het opmaken uit wat we hoorden in de eerste lezing.

Niemand, ook de Hogepriester niet, kon hen ervan weerhouden om het verhaal van Jezus verder te vertellen, en vooral verder te leven.

'Hij heeft ons getoond waar we God kunnen ontmoeten in het leven,' zegden ze 'en nu hij naar God is teruggekeerd, is het aan ons om in zijn geest Gods liefde zichtbaar te maken.'

Ja, zij hadden bij Jezus begrepen dat ze God niet moesten zoeken aan de aanbodzijde van ons bestaan, maar aan de vraagzijde.

Niet daar waar rijkdom en macht en aanzien te vinden zijn, maar daar waar iemand de hand uitsteekt en om hulp vraagt, daar waar in iemands ogen te lezen staat 'heb mij lief', daar waar mensen van andere mensen te lijden hebben. Daar is het dat God ons tegemoet komt.

Ook op vandaag zit hij aan de waterkant, rond een vuurtje om zich op te warmen, niet zo ver hier vandaan. Net over de grens met Frankrijk, in Calais. Hij is één van die velen daar, die vragen: 'heb je niet wat eten voor mij? Ik ben mijn land ontvlucht, het is er geen leven meer, ik ben op zoek naar een goed en veilig bestaan. Kun je me helpen om door het water te gaan en het land van mijn dromen binnen te raken?'.

Dan moet je Petrus zijn om te zeggen: 'dat is de Heer. Dezelfde die mij de voeten heeft gewassen en toen gezegd heeft: als je je niet in dienst van de mensen stelt, kun je niet zeggen dat je mijn leerling bent.'

Ja, het is ons aller opdracht om Gods liefde, die in Jezus van Nazareth onder ons zo zichtbaar aanwezig werd gebracht, tastbaar en voelbaar verder waar te maken, nu Jezus zelf naar zijn Vader is teruggekeerd.

Pierre Breyne

Wie wil reageren op deze homilie, kan dit doen via e-mail: pierre.breyne@outlook.com En daar krijg je een antwoord op.